

Víctor Masferrer

Clarianes de bosc

Diputació de Girona

Coberta anterior:

Victor Masferrer

Clarianes de bosc, 2016 (fragment)

Coberta posterior:

Victor Masferrer

Càmera llavor, 2016 (fragment)

Exposicions Viatgeres de la Diputació de Girona (13)

Edita:

Diputació de Girona. Oficina de Difusió, 2016

Coordinació de les Exposicions Viatgeres:

Ibet Vila

Assessorament lingüístic:

Serveis Lingüístics de la Diputació de Girona

Disseny:

Gabinet Disseny Gràfic

Impressió:

Arts Gràfiques Cantalozella

Dipòsit legal:

1085-2016

Víctor Masferrer

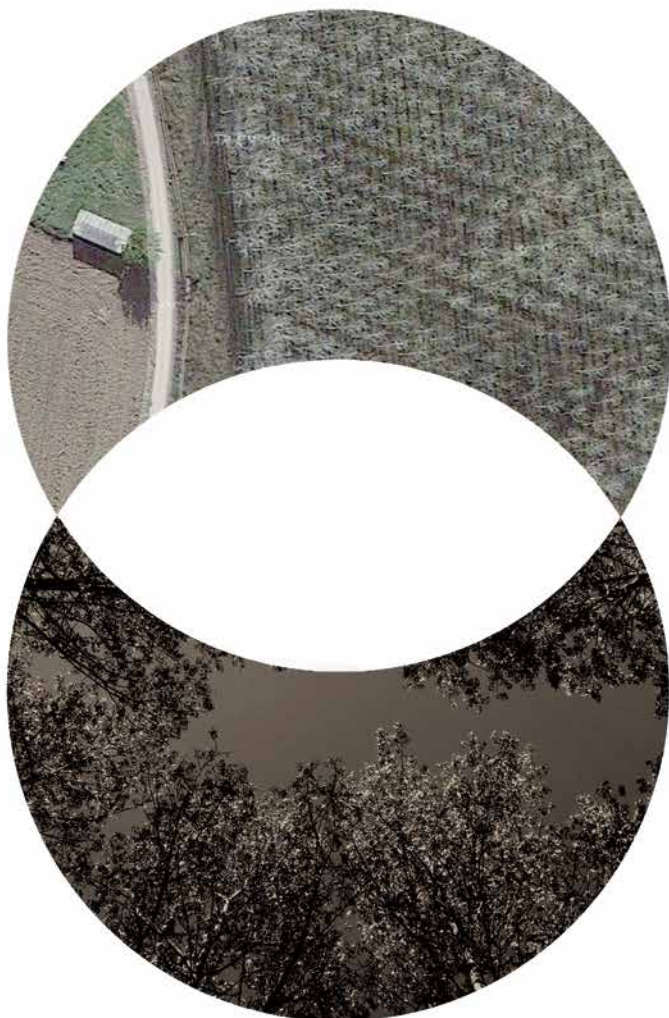
Clarianes de bosc

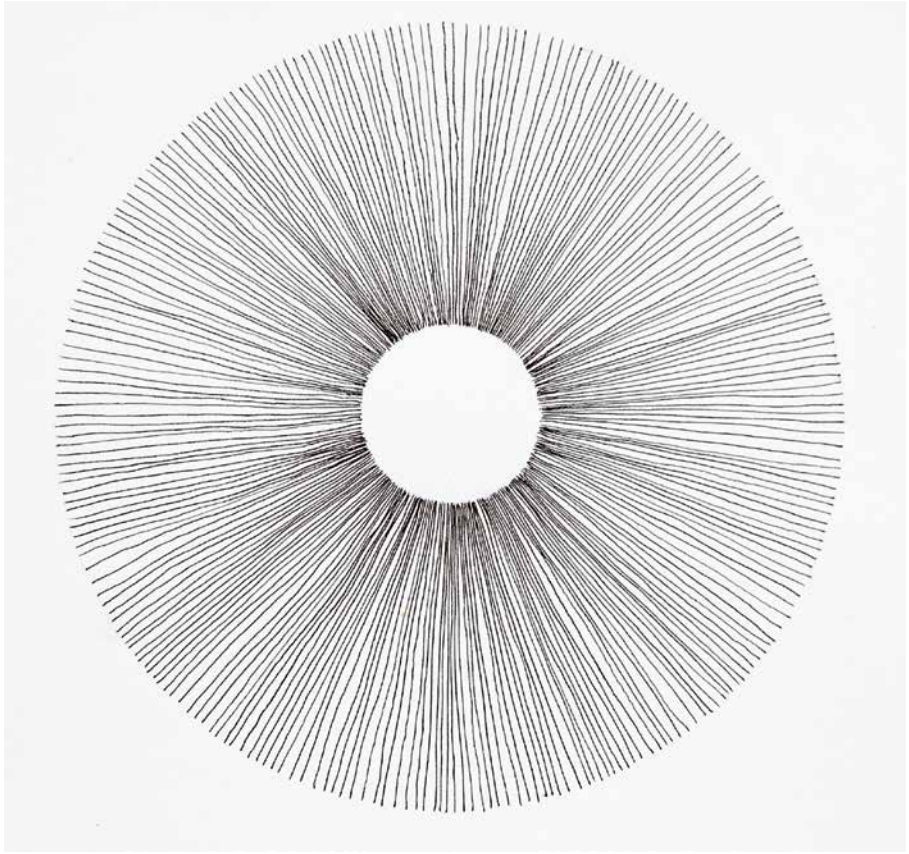
«El hombre es el ser que padece su propia trascendencia, en un incesante proceso de unificación entre pasividad y conocimiento, entre ser y vida.

Vida verdadera, sorprendida tan sólo en algunos claros que se abren en la espesura inicial entre cielo y tierra. Y en el remoto horizonte donde cielo y tierra, ser y vida, vida y muerte se anegan.»

María Zambrano, *Claros del bosque*

Cel-terra
Fotografia
42x30 cm

Arbre-ull
Tinta sobre paper
42x30 cm

Alquimista de la llum i del sentiment

La fotografia no és una càmera. És llum barrejada amb sentiments. Hem mitificat l'aparell, la lent, la pel·lícula, les emulsions i, ara, els píxels. Però la fotografia continua sent llum i sentiments. Per això, Víctor Masferrer (Barcelona, 1980) fa servir càmeres gens sofisticades que no tenen res a veure amb la mitologia d'un equip fotogràfic: uns misteriosos cossos de formes ovalades que ell mateix construeix amb fusta de pollancre. Aquesta rusticitat primigènica també s'expressa amb el resultat, que proporciona l'engendrament d'unes imatges que basculen entre el que és còsmic i la intimitat, per a la descodificació de les quals hi ha d'intervenir el tipus de percepció de cada persona. El poder de suggestió de l'espectador dota els sentits de la seva fotografia. Masferrer no documenta la realitat sinó que broda un registre sensitiu que ens pot inquietar

si, en lloc de sentir-lo, el volem comprendre. Hi ha una tensió latent en cadascuna de les seves obres, perquè amaguen molt més del que ensenyen, insinuen molt més del que exhibeixen. La seva principal matèria artística és la natura secreta de les coses. En uns temps en què el que cotitza és la nitidesa i el perfeccionisme estèril de les instantànies, ell treballa amb l'ambivalència i amb el desconegut, amb la bellesa dura i delicada de les ombres i amb les subtils de les gradacions.

Masferrer no ens ofereix coneixement sinó emoció. És clar que també podem pensar que l'emoció és coneixement. I potser per això de la saviesa en diem llum; gran metàfora que defineix l'aventura creativa d'aquest alquimista de la llum i del sentiment. Perquè Masferrer té molt de savi antic, d'aquells que es fabricaven

els seus propis estris. Aquest gest ens diu moltes coses de la seva irreverent i inconformista manera d'entendre la creació contemporània en uns moments de canvis radicals de paradigmes ètics i estètics sota el nou domini de la tecnologia més avançada; una tecnologia que s'ha posat al servei de la producció incessant, absolutament descontrolada, de fotografies que, abduïdes per les lògiques perverses del consumisme capitalista, no deixen marge per a la reflexió ni per al sentiment. I aquest ús desbocat de la tecnologia ens impedeix una relació interna amb les imatges, fins i tot amb les que generem compulsivament nosaltres mateixos en la nostra vida diària, i, de manera cruenta, amb les que generen els mitjans de comunicació de massa.

Sembla que com més millora la qualitat de les imatges, amb uns nivells de resolució gràcies als quals podem veure infinitat de detalls, més cega s'està tornant la nostra mirada i més particularitats ens perdem. Mirar és una manera de ser al món. Mirar és una actitud de compromís amb el món. Mirar és llegir i interpretar. Mirar és sentir. La mirada no és mai innòcua. Avui veiem moltes coses, però no en sabem mirar pràcticament cap, víctimes d'aquesta contaminació visual de la nostra societat 2.0, que ens ha immunitzat fins a un tal extrem que hem diluït els límits del que és creïble i el que és fals, del que és autèntic i el que és artificio, i que ens priva cada cop més de la nostra capacitat per commoure'ns. Masferrer restaura els matisos plurals de la vida i restitueix la intenció de la nostra mirada en unes imatges que fascinen la nostra retina i que, sobretot, ens afecten.

Amb les seves fotografies nega la pròpia essència de la fotografia. Si en un principi la fotografia va ocupar el lloc de la veritat de la pintura i després es va instal·lar en l'espai que havien conquerit les avantguardes tot oferint distorsions de la realitat, Masferrer fa amb ella un pas més, valent i decidit. Salta cap endavant i ja no mostra la realitat tal com és, ni tan sols deformada; mostra la realitat que no existeix, la imatge que ha d'esdevenir, la fotografia del temps futur, la realitat que ha de formar-se, la llum que ha de venir. Busseja en les variacions pràcticament imperceptibles que el transcurs d'un dia, d'unes hores, d'uns breus instants modela en un paisatge. Transformacions lentes però inexorables. El pas del temps és implacable. Com a mag i alquimista, atrapa la llum d'un trenc d'alba que encara ha de passar. S'anticipa al futur perquè sap que les sensacions d'avui són el sentiment de demà.

Reclòs en el seu espai de treball, que alhora és vital, del castell de Medinyà, on els temps

passat, present i futur es confonen, on l'art antic dialoga desacomplexadament amb l'art nou, Masferrer s'insereix en un nou corrent d'artistes que desafien el funcionament del sistema de l'art, pres d'un mercat insaciabile en una caça i captura implacable de nova sang fresca de joves artistes condemnats a oferir sempre coses noves. Ells reneguen del tot de la idea de geni artístic innat i, segons com, se senten molt més a prop de la feina d'un artesà pel valor que donen a les seves pròpies mans. Són una nova generació que mira i es fa mirar. Masferrer fa molts anys que persisteix en aquest mateix ideari artístic, entès com una aventura de coneixement lent i pausat, aliè als cants de sirena de la glòria efimera que es promet als artistes emergents, vistos com a peces de recanvi d'un engranatge endimoniat. No hi ha cap altra manera de crear amb llibertat si no és des de la perifèria.

A contrapèl de l'hegemonia cultural, la seva proposta artística s'erigeix en un antídoto contra la insatisfacció visual que provoca la proliferació d'imatges en l'era digital. Ell ha rebutjat ser còmplice d'aquesta massificació sense fre que ha anestesiat el nostre poder per sorprendre'ns. Per contra, empeny l'espectador a participar d'una reflexió del tot necessària per tapar tant soroll: Quines imatges són necessàries avui? Quines imatges ens poden aportar un sentit crític a la nostra existència? Quines imatges són prou transcendents per abordar el coneixement de l'incognoscible?

Profundament poètica i onírica, lúcida i tendra, un monòleg interior per a una intensa introspecció personal, l'absència humana és el que paradoxalment injecta significació humanística a la seva obra. Masferrer representa les contradiccions de l'home actual per mitjà dels seus vincles amb la natura; uns vincles crucificats molt sovint per aquestes ànsies de productivitat malaltissa. La relació entre l'ésser humà i el món que l'envolta travessa tot el seu projecte artístic, en el qual els suports no són mai el que semblen perquè no encaixen en les velles nomenclatures de l'art, obstinades a compartimentar la creació. Fotografia, dibuix (d'importància vital en el seu procés: aconsegueix fer un discurs a partir d'un simple traç) i escultura es canibalitzen per irradiar conceptes. Són artefactes que generen sentiment i pensament; no són objectes per a un gaudi estètic superficial i banal. I tots junts formen una unitat. Aproximar-se a l'obra de Masferrer compensa i recompensa amb un missatge: mirar el món d'avui d'una manera diferent no és només possible sinó necessari.

Maria Palau
Periodista

Què veuria l'arbre si aixequés els ulls?

Construir unes peces tornejades amb fusta de pollancre que funcionen com a càmeres fosques per fotografiar un plànol totalment zenital i que estan dissenyades per ser enterrades o semienterrades en una pollancreda de cultiu per a la indústria. Com un ou o una llavor, es tracta d'un element que s'insereix a l'espai per fotografiar els arbres.

Perquè rebin les dues influències (la terrestre i la celeste) aquestes càmeres primigènies tenen dues obertures. D'una banda, al cel, un estenop en alguns casos i lents en d'altres. D'altra banda, una obertura a la base perquè la humitat i els habitants del subsòl hi puguin entrar. D'aquesta manera el suport fotogràfic es veu alterat tant per la llum que entra zenitalment com per les influències terrestres (humitat, fongs, vida...).

Una de les càmeres per «plantar» (foto: Carles Palacio).

Una de les càmeres al bosc, abans de ser «plantada».

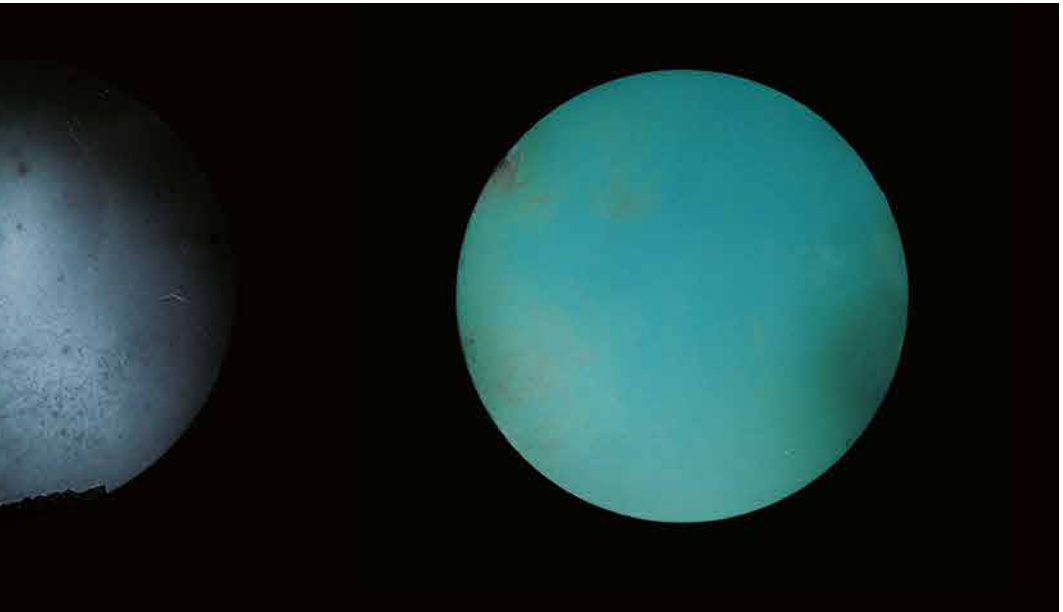

Una de les pollancredes de la zona, que a la fotografia posterior apareix talada per a l'aprofitament industrial.

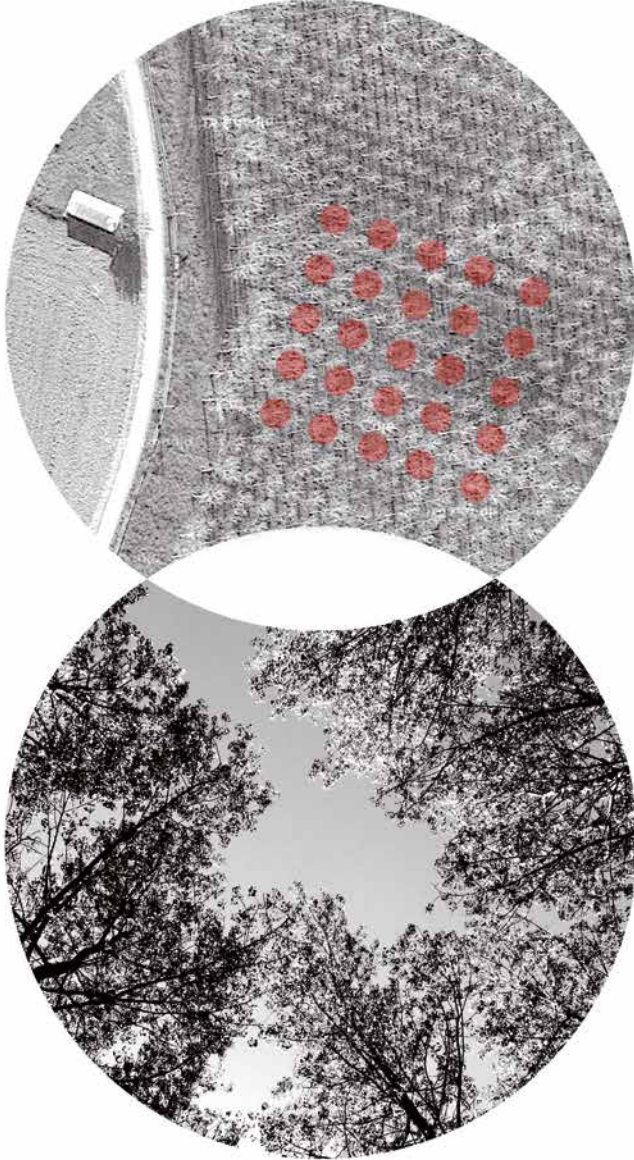

Les càmeres «llavor» ja a terra, fent fotografies.

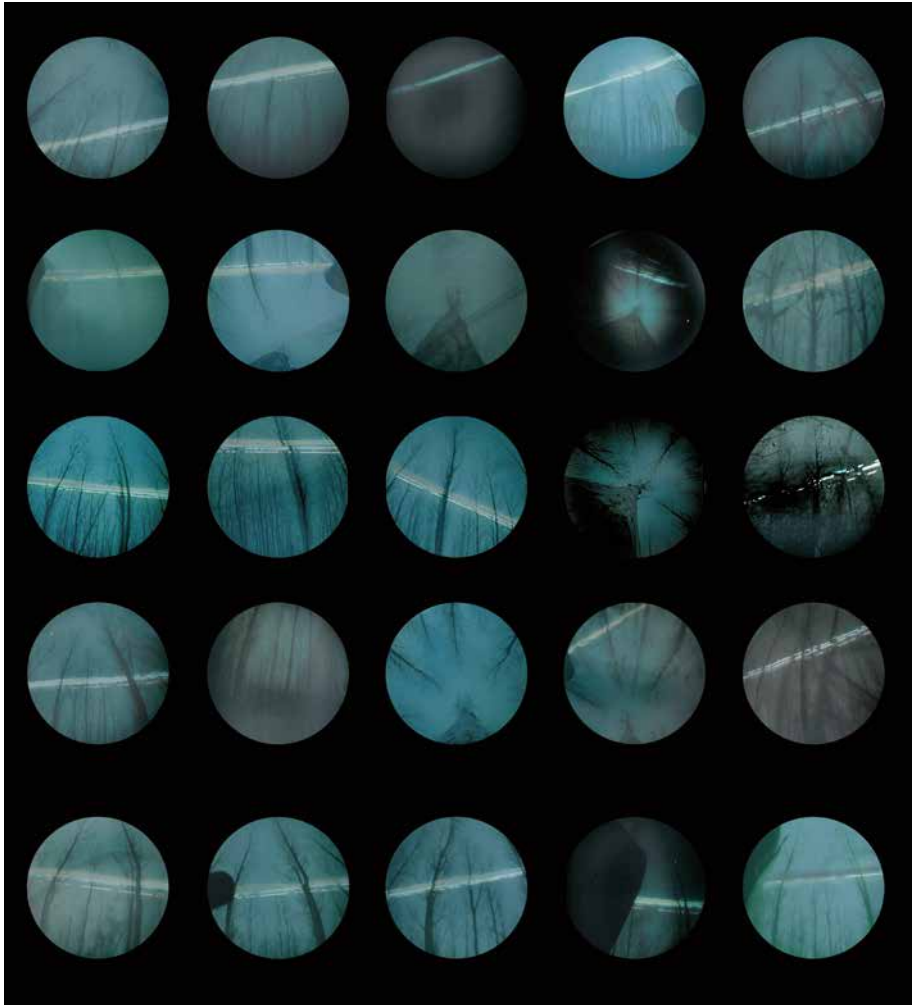

Una de les sèries de fotografies obtingudes.

Pollancreda al terme de Sant Julià de Ramis amb la situació de les 25 càmeres.

Llum del bosc
Solarigrafies

Les 25 càmeres situades al bosc, amb el seu format de retícula.

Cel-terra
Tinta sobre paper
42x30 cm

Llum del bosc #14
Solarigrafia

Foto: Carles Palació

Víctor Masferrer Anglada

Estudis

2006-2008 CFGS Escultura, Escola Massana, Barcelona.
2002-2007 Llicenciat en filosofia, UdG, Girona.
1999-2002 Batxillerat artístic, Escola Massana, Barcelona.

Beques + residències

2015 Artista resident a La Volta, Girona.
2014 Rad-Art/Les Bernardes (Itàlia-Salt).
2014 Fundació Fita (beca), Girona.
2012 Saltus, artista en residència, Girona.
2011 Kreas (beca), Girona.
2010 Inundart (beca), Girona.
2009 Idensitat (beca), Barcelona.

Exposicions individuals

2015 La memòria del cel, Ochi, Ciutadella, Menorca.
2015 Trànscits, La Cova de La Volta, Girona.
2014 Tacte i llum, Fundació Fita, Girona.
2012 Rámlah, Museu d'Història, Girona.
2011 Seqüències VII, Fundació Atrium Artis, Girona.
2008 Trànscits, Soterrani d'Art (galeria), Girona.

Exposicions col·lectives

2016 Celestografías, Hangar, Barcelona.
2015 Deus ex machina, Espai 22, La Volta, Girona.
2013 Derives i derivades, Casa de Cultura Les Bernardes, Salt.
2013 Festival Pepe Sales, Centre Cultural La Mercè, Girona.
2012 Work in progress, Fundació Atrium Artis, Girona.
2012 Fràgil costura, Fundació Atrium Artis, Girona.
2011 Rumors, Sala Fidel Aguilar, Bòlit Centre d'Art Contemporani, Girona.
2010 Apunts i notes, Fundació Atrium Artis, Girona.
2009 Projecte Radiomensió, Torre Muntadas Espai d'Art, Barcelona.
2009 L'ignot d'un mateix, Festival Surpas, Portbou, Girona.
2009 Escala 1:1, intervenció a l'espai públic, Banyoles, Girona.
2008 Mostra d'Artjove a l'Estació d'Olot, Girona.
2007 Pulsions, La Capella, Barcelona.
2007 Hylé, Escola Massana, Barcelona.

Diputació de Girona

